

МОТИВАЦІЯ ДО ДІЇ В ОСС: ХОЧУ, МОЖУ ЧИ ПОВИНЕН?

В ОСС приходять студенти з різними досвідом, метою, баченням діяльності ОСС і т.д. Нерідко виникає запитання: як їх мотивувати? А чи потрібно їх взагалі мотивувати? Чи повинно стояти питання про самомотивацію? Щоб відповісти на ці питання, слід зрозуміти, що існують різні групи студентів: пересічні студенти, потенційні активісти, діючі активісти та студентські лідери. Але відповідь в кінці-кінців – мотивувати кожного з них потрібно і мотивувати по-різному.

1) Мотивація різних груп студентів.

Пересічний студент – це той, для кого працює студентське самоврядування, споживач послуг ОСС, йому геть ні до чого ставати активістом. Його не потрібно мотивувати до активних дій (наприклад, безпосередньо до вступу в ОСС), його просто необхідно зацікавити діяльністю ОСС.

Потенційний активіст – це студент, якого потрібно було б залучити до діяльності у ОСС. Тут не слід забувати про наступне. *По-перше*, те, куди запрошується студент, має бути цікавим для нього. Або просто цікавим, або цікавим саме для нього. У кожного є вільний час і студент хоче його проводити цікаво. Є сенс запропонувати йому щось цікаве, що наповнить його життя. *По-друге*, якщо ОСС матиме високий рейтинг поваги серед студентів, то залучитися до ОСС стане престижно. Участь у студентському самоврядуванні має стати модним, студенти мають відчувати, що бути в ОСС – престижно. Найголовніше – створити такі умови, щоб студенти відчували свою силу й значимість. Якщо студенти відчуватимуть свою силу, це стимулюватиме залучення до роботи нових людей. *По-третє*, якщо в студента є власна ідея чи проект, то тут уже ОСС має долучитися й допомогти в її реалізації, підтримка ОСС й буде мотивацією.

Активіст – людина, яку певним чином уже вмотивовано до діяльності. Задача – мотивувати його й далі. *По-перше*, необхідно, щоб активістові було цікаво, щоб він відчував себе значущим, частиною команди, усвідомлював свою необхідність справі (не просто справі, а справі своїх товаришів). *По-друге*, потрібна надаватися активістові певна свобода дій, з чітким рівнем відповідальності. У межах своєї компетенції він сам має приймати рішення, але знати, що за них він несе відповідальність. Активіст має себе відчувати не виконавцем, а людиною, яка здатна приймати рішення (саме цим він і відрізняється від виконавця). Хоча інколи бувають і звичайні виконавці, тоді їм слід надати якнайсприятливіших умов для їхніх дій.

Студентський лідер – це лідер академічної групи, курсу, кафедри, гуртожитку чи якоїсь іншої групи студентів. Це не обов'язково активіст, який

організовує щось на вищому рівні – факультеті чи вузі. Не потрібно завантажувати його додатковою організаційною діяльністю. Він ліпше працює зі своїм середовищем, без втручання до внутрішніх справ його групи.

2) *Активну позицію слід постійно винагороджувати.* Грамоти, подяки, статті у студентській газеті, особиста подяка чи зустріч із керівництвом мають використовуватися комплексно. Навіть якщо людина зробила щось незначне, її потрібно похвалити: це додасть їй стимулу. Якщо людина помилилась – вказати на її помилку, але таким чином, щоб людина зрозуміла, що всі вчаться на помилках і нічого страшного тут немає. Це дуже важливо, щоб людина не зреклася намагань діяти далі. Хвалити ліпше публічно, а критикувати особисто. Мотивуючи до якоїсь діяльності, слід пам'ятати такі речі.

3) **Людина робитиме тільки те, що їй цікаво.** Не можна змушувати людину робити те, що їй не цікаво, чого вона не хоче. В іншому випадку – необхідно давати робити те, що студентові цікаво, або зробити так, аби те, що студент має виконати, було для нього цікавим. Не можна давати вказівки – це не робота, де платять зарплатню і де працюють за гроші.

4) **Людина – істота соціальна.** А тому їй потрібне *суспільне визнання*, вона має відчувати себе значущою. Кращий варіант – зробити так, щоб людина відчувала себе потрібною для оточуючих, щоб вони її поважали. Суспільне визнання буде в такому разі дуже вагомим стимулом до подальших дій.

5) **Ідеологія.**

Вкрай важливо, щоб людина працювала *заради ідеї*, а не заради заохочення. Ніхто не стверджує, ніби заохочень не повинно бути. Заохочення мають бути обов'язково, але вони мають стати вторинними, а первинним має бути ідея. Людина повинна працювати заради справи. Якщо ж вона працюватиме тільки заради заохочення, то це швидко обернеться на роботу, за яку платять зарплатню, а тому весь час вимагатиме її підвищення...

Висновок:

Людей потрібно весь час *стимулювати й вмотивовувати*, їх не можна облишати. Доки в людини наявна енергія й бажання щось робити, їй весь час необхідно підкидати нові ідеї. І ці ідеї повинні мати такий вигляд, щоб у кожного в очах з'являвся вогник, щоб кожний повірив у ці ідеї, а для цього лідери ОСС мають самі в них вірити. Якщо студентові щось вдалося, у нього з'являється бажання зробити більше. І це бажання не повинно зачахнути.